

Zbavení rodičovské zodpovědnosti

Ke zbavení rodičovské zodpovědnosti nestačí jen ojedinělé vybočení nebo opomenutí rodičovské péče, ale zneužívání či zanedbávání rodičovské zodpovědnosti takového stupně, že zbavení rodičovské zodpovědnosti je jediným účinným prostředkem ochrany dítěte.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 3845/2009, ze dne 26.1.2010)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci péče o nezletilou P. P., zastoupenou kolizním opatrovníkem Městským úřadem v H., dcery matky L. P., a P. V., zastoupeného advokátem, za účasti J. P., o zbavení rodičovské zodpovědnosti, vedené u Okresního soudu v Berouně pod sp. zn. P 105/99, o dovolání otce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 3. prosince 2008, č.j. 26 Co 409/2008-131, tak, že rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 3. prosince 2008, č.j. 26 Co 409/2008-131, jakož i rozsudek Okresního soudu v Berouně ze dne 13. března 2008, č.j. P 105/99-94, ve znění opravného usnesení téhož okresního soudu ze dne 9. července 2008, č.j. P 105/99-118, se ve vztahu k otci zrušují a věc se v tomto rozsahu vrací Okresnímu soudu v Berouně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Okresní soud v Berouně (dále již „okresní soud“ nebo „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 13. března 2008, č.j. P 105/99-94, ve znění opravného usnesení ze dne 9. července 2008, č.j. P 105/99-118, zbavil rodiče - L. P. a P. V. (dále již „rodiče“) rodičovské zodpovědnosti k nezletilé P. P. (dále již „nezletilá“). Po souhrnném skutkovém zjištění (k tomu viz níže) uzavřel, že oba rodiče „dlouhodobě závažným způsobem neplní rodičovská práva a povinnosti rodičovské zodpovědnosti, nejedná se o ojedinělé vybočení nebo opomenutí rodičovské péče.“ Matka nezletilé je drogově závislá, o nezletilou se nijak nezajímá, na její výživu ničím nepřispívá. Otec nezletilé dlouhodobě absentuje při výkonu rodičovské zodpovědnosti. Na její výživu od roku 1997 ničím nepřispěl ani v době, kdy v zahraničí dosahoval značných příjmů. Otec se s nezletilou nestýká, udržuje s nezletilou pouze občasný elektronický kontakt, svůj deklarovaný zájem o nezletilou „neprojevuje nikterak navenek, ať už například dotazy na nezletilou a její prospěch ve škole, zejména však osobním kontaktem s nezletilou, když v případě, je-li mu skutečně v rodičovském styku s nezletilou bráněno, měl možnost podat návrh na soudní úpravu styku.“ Rodiče nezletilou závažným způsobem zanedbávají, v důsledku čehož vznikají nezletilé značné problémy administrativního a obdobného charakteru, týkající se zejména vyřizování podstatných záležitostí za nezletilou, jako například získání cestovního pasu či podání přihlášky na střední školu, „ke kterým je nezbytný souhlas rodičů, když takový souhlas je velmi těžko dostupný, a to s ohledem na drogovou závislost matky nezletilé a nikoli příliš spořádaný způsob života otce nezletilé.“ S ohledem na ochranu zájmů nezletilé proto okresní soud zbavil rodiče rodičovské zodpovědnosti k nezletilé.

K odvolání (pouze) otce nezletilé Krajský soud v Praze (dále již „odvolací soud“) v záhlaví citovaným rozsudkem odvoláním napadený rozsudek okresního soudu jako věcně správné rozhodnutí podle § 219 o.s.ř. potvrdil a dále rozhodl o nákladech řízení. Odvolací soud - jak se podává z odůvodnění písemného vyhotovení jeho rozsudku - se zcela ztotožnil se závěrem o skutkovém stavu věci okresního soudu, jakož i s jeho právním posouzením. Jednotlivě se pak vypořádal s odvolacími námitkami otce. Předně odvolací soud zdůraznil, že občasný kontakt otce s dcerou, „převážně nikoli osobní“, nepovažuje, stejně jako okresní soud, „za skutečný, nýbrž spíše za alibistický a účelový

výkon rodičovské zodpovědnosti.“ Poskytování dáreků je rovněž z tohoto hlediska bez jakéhokoliv právního významu a lze je hodnotit obdobně. Kdyby otec měl reálný a opravdový zájem stýkat se s dcerou, případně se i jinak podílet na její výchově, nic mu nebránilo obrátit se v tomto směru na příslušnou instituci sociálně právní ochrany dětí či přímo na soud. Pokud tak neučinil, nelze to omlouvat celkem nepodloženým tvrzením, že babička si jeho kontakt s dcerou nepřejde. Za účelové odvolací soud shledal rovněž jednání otce po vydání rozsudku okresního soudu spočívající v placení výživného na nezletilou. Konečně se odvolací soud vypořádal s námitkou otce stran jím navržených důkazů, které okresní soud v řízení neprovedl. Odvolací soud ve shodě s okresním soudem zaujal názor, že v tomto směru by se jednalo o dokazování nepotřebné, nadbytečné, neúčelné (spisem přísl. orgánu sociálně právní ochrany dětí, výsledkem otcova syna L., znaleckým posudkem z oboru psychologie, příp. psychiatrie týkající se vztahu nezletilé k otci).

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal otec (dále též „dovolatel“) prostřednictvím svého advokáta včasné dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. V dovolání sice formálně uplatňuje dovolací důvod ve smyslu § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. (tj. že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci), avšak své dovolání vesměs konstruuje na výtkách směřujících do skutkových zjištění okresního a odvolacího soudu (arg.: soudy „se dostatečným způsobem nevypořádaly s důkazy, které byly provedeny“, „ač dovolatel navrhoval soudu provedení celé řady důkazů...soud žádný z těchto...neprovedl“, „toto tvrzení soudu považuje dovolatel za naprosto tendenčně vykonstruované a účelové“, „oba soudy se nezabývaly tím, nakolik se situace...v posledním roce změnila“, „z předložených důkazů však jasně vyplývá“, „odvolací soud nevěnoval posouzení rozhodujících okolností daného případu adekvátní péči a...ve svém rozhodnutí nevycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu.“ V závěru svého dovolání odkazuje dovolatel na právní závěry, které zaujal Nejvyšší soud České republiky (dále již „Nejvyšší soud“) v rozsudku ze dne 30. srpna 2006, sp. zn. 30 Cdo 2873/2005, a na podporu své argumentace cituje příslušné pasáže z odůvodnění uvedeného rozhodnutí. Dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, popřípadě aby zrušil i rozsudek okresního soudu a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Opatrovník nezletilé ve svém písemném vyjádření k dovolání vyslovil přesvědčení, že soudy obou stupňů správně zhodnotily předložené důkazy a proto se s jejich závěry v plném rozsahu ztotožňuje. Dovolatel dlouhodobě nevykonává své rodičovské povinnosti, především řádně neplní svoji soudem stanovenou vyživovací povinnost. Opatrovník navrhl, aby dovolání otce bylo zamítnuto.

J. P., babička nezletilé, do jejíž výchovy byla nezletilá rozsudkem Okresního soudu v Berouně ze dne 23. října 1998, č.j. Nc 354/97-21, svěřena do výchovy, se obsírně písemně vyjádřila k podanému dovolání. V něm zevrubně popisuje rodinné okolnosti, kritizuje chování dovolatele, poukazuje na jeho dosavadní způsob života a negativní vliv na matku nezletilé. Zdůrazňuje, že nikdy nebyla proti ojedinělým kontaktům nezletilé s dovolatelem, který o ní neměl skutečný zájem. Od loňského podzimu (rozuměno v r. 2008) do současnosti dovolatel nezletilou osobně navštívil pouze jednou. „P. se těšila na dárek, ale ani si ten drobný balíček nechtěla následně rozbalit, když na něm četla velkými písmeny P. Ona si maximálně vychutnává, že jí ostatní a jistě milující okolí stále označuje jako P. a její otec jí na jediný a zanedbatelný dárek do roka takhle pojmenuje. Zase byla jen rozmrzelá a podrážděná, vnímali jsme, že moc ráda by se »chtěla pochlubit« zájmem svého otce, ale zase nedodržel co jí slíbil a ještě jí takhle, pro ni ponižujícím způsobem, pojmenoval.“ Popírá tvrzení dovolatele o řádně placeném výživném na nezletilou. K elektronickému kontaktu dovolatele s nezletilou uvádí, že jde o nedůležitý a neosobní kontakt. Argumentuje-li dovolatel judikaturou Nejvyššího soudu, pak citované právní závěry plně vystihují aktuální realitu.

Podle čl. II. bodu 12. věty před středníkem zákona č. [7/2009](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vyhlášeným (vydaným) přede dnem nabytí účinnosti tohoto

zákona (tj. před 1. červencem 2009) se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů. Bylo-li napadené rozhodnutí vydáno dne 3. prosince 2008, Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) dovolání projednal a rozhodl o něm podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění před novelou provedenou zákonem č. [7/2009](#) Sb.

V posuzované věci dovolání otce směřuje proti rozsudku odvolacího soudu, kterým bylo ve věci samé potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci zbavení rodičovské zodpovědnosti, proti němuž je ve smyslu § 237 odst. 2 písm. b) o.s.ř. dovolání přípustné za podmínek stanovených v odstavci 1 téhož ustanovení. Poněvadž jde o potvrzující rozhodnutí odvolacího soudu, je v takovém případě ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. dovolání přípustné tehdy, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Ve smyslu třetího odstavce posledně uvedeného paragrafu rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší právní otázku v rozporu s hmotným právem.

S přihlédnutím k obsahu dovolání je zřejmé, že dovolatel kromě uplatněných dovolacích důvodů podle § 241a odst. 1 písm. a) (tj. že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci) a podle písm. b) téhož zákonného ustanovení (tj. že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci), uplatňuje v tomto případě ovšem nepřipustný dovolací důvod ve smyslu § 241a odst. 3 o.s.ř. (tj. že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování), neboť podle posledně uvedeného zákonného ustanovení je uplatnění tohoto dovolacího důvodu v případě dovolání podaného podle § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. vyloučeno. Je tomu tak z toho důvodu, že dovolací soud je vázán skutkovým stavem věci, který v dovolacím řízení nemůže nijak revidovat ani podrobovat přezkumu.

Pokud jde o pojem „zásadního významu po právní stránce“, tento je specifický nikoli samostatnou uplatnitelností v dané věci (v tom smyslu, že posouzení určité právní otázky se promítá do výsledku konkrétního sporu), ale tím, že s ním spojuje způsoblost významového přesahu do všeobecného (širšího) kontextu soudní praxe, tedy - jinak řečeno - zahrnuje-li posouzení právní otázky, jež je relevantní i pro posouzení jiných, obdobných právních poměrů. Takový judikatorní přesah u dovoláním napadeného rozsudku odvolacího soudu ovšem absentuje, neboť rozsouzená věc pro své jedinečné skutkové okolnosti a právní závěr, jež soudy v dané věci zaujaly, širší využitelnost pro soudní praxi (pro věci téhož druhu) zjevně nevytváří, nehledě na skutečnost, že dovolatel ve svém dovolání otázku zásadního právního významu, jež měla být řešena napadeným rozhodnutím odvolacího soudu, nijak neprecizuje.

Dovolateli se ovšem podařilo osvědčit přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. při uplatněném dovolacím důvodu podle § 241a odst. 1 písm. b) cit. zák. vzhledem k tomu, že rozhodnutí odvolacího soudu řeší právní otázku (zbavení rodičovské zodpovědnosti) v rozporu s hmotným právem.

Právní posouzení věci je činnost soudu, spočívající v podřazení zjištěného skutkového stavu příslušné právní normě, jež vede soud k závěru o právech a povinnostech účastníků. Právní posouzení je nesprávné, dopustil-li se soud při této činnosti omylu, tzn. když na správně zjištěný skutkový stav aplikoval jinou právní normu, než kterou měl správně použít, nebo aplikoval sice správnou právní normu, ale nesprávně ji vyložil, nebo ze zjištěných skutečností vyvodil nesprávné právní závěry.

Z pohledu posouzení přípustnosti dovolání ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c) ve vazbě na uplatněný dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) (rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci) je třeba k zodpovězení otázky, zda rozhodnutí odvolacího soudu řeší právní otázku v rozporu s hmotným právem, vycházet z konfrontace závěru o skutkovém stavu věci, jaký odvolací soud v

odvolacím řízení po provedení (zopakování) důkazů učinil či převzal z prvoinstančního řízení (se skutkovým závěrem soudu prvního stupně se ztotožnil), a závěru o právním posouzení věci, tedy zda odvolací soud ve svém rozhodnutí na zjištěný skutkový stav, který z vyložených důvodů nelze v dovolacím řízení jakkoli revidovat, aplikoval správnou právní normu a tuto rovněž na jím posuzovanou věc správně vyložil, anebo naopak zda se dopustil omylu v aplikaci předmětného právního předpisu, tedy ve svém rozhodnutí vyřešil právní otázku v rozporu s hmotným právem.

V posuzované věci odvolací soud se zcela ztotožnil se (souhrnně zformulovanými – k tomu viz níže) skutkovými zjištěními okresního soudu, tedy mj. i se zjištěním (arg. na str. 2 rozsudku okresního soudu: „Soud zjistil z výpovědí babičky nezletilé a otce, slyšených jako účastníků řízení a ze zprávy kolizního opatrovníka následující skutečnosti:“), že otec občas nezletilé zakoupil k vánocům či narozeninám dárky, s nezletilou se nestýká, „a to dle jeho tvrzení proto, že babička nezletilé mu styk s nezletilou znemožňuje“, přičemž se svou dcerou udržuje pouze elektronický kontakt (prostřednictvím e-mailů), a že „nezletilá má, dle vyjádření otce samotného, ke svému otci vztah spíše kamarádský, s otcem si příležitostně píše, osobní kontakt s otcem sama nevyhledává.“ Na podkladě i těchto (okresním soudem učiněných) převzatých zjištění, odvolací soud shledal za správnou okresním soudem použitou aplikaci ustanovení § 44 odst. 3 zák. o rod. stanovící, že zneužívá-li rodič svou rodičovskou zodpovědnost nebo její výkon nebo ji závažným způsobem zanedbává, soud jej rodičovské zodpovědnosti zbaví.

K naplnění skutkové podstaty zbavení rodičovské zodpovědnosti musí být splněna jedna ze dvou skutečností předvídaných v hypotéze ustanovení § 44 odst. 3 zák. o rod., a to že rodič 1) svou rodičovskou zodpovědnost nebo její výkon zneužívá, anebo ji 2) závažným způsobem zanedbává.

Podle již dřívější judikatury, od níž se Nejvyšší soud v této věci nemá důvod nijak odchylovat, za (nyní ve smyslu již shora cit. § 44 odst. 3 zák. o rod.) zneužívání rodičovských práv (nyní rodičovské zodpovědnosti) je především považováno ohrožení tělesného a duševního vývoje dětí, umožnění jim páchat trestnou činnost, vedení nemorálního způsobu života, týrání dětí apod. Za závažné zanedbávání rodičovských povinností, resp. rodičovské zodpovědnosti se považuje zejména dlouhodobé neplnění si rodičovských práv a povinností, absolutní nezáměr o nezletilé děti, zejména o jejich výchovu a výživu (srov. R 41/1976, Sborník IV Nejvyššího soudu ČSSR, SEVT, Praha 1986, str. 116 a násl., nebo stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 28. června 1989, zn. Cpj 19/89). K těmto judikatorním závěrům se ostatně Nejvyšší soud přihlásil ve svém rozsudku ze dne 30. srpna 2006, sp. zn. 30 Cdo 2873/2005 (in www.nsoud.cz). V něm také zdůraznil, že aby popsany zásah do vztahu mezi rodiči a dítětem byl odůvodněný, nestačí jen ojedinělé vybočení nebo opomenutí rodičovské péče, ale zneužívání či zanedbávání rodičovské zodpovědnosti takového stupně, že zbavení rodičovské zodpovědnosti je jediným účinným prostředkem ochrany dítěte.

Ve světle takto judikatorně vyloženého institutu rodičovské zodpovědnosti podle názoru Nejvyššího soudu nemůže proto obstát správnost aplikace ustanovení § 44 odst. 3 zák. o rod. představující zbavení rodičovské zodpovědnosti dovolatele k jeho nezletilé dceři, na skutkový stav, jak byl zjištěn (v písemném vyhotovení rozsudku odůvodněn) okresním soudem a s nímž se při rozhodování, jako s rozhodnutí věcně správným (§ 219 o.s.ř.) zcela ztotožnil v dovoláním napadeném rozsudku odvolací soud.

Poněvadž právní posouzení dané věci v intencích zjištěného skutku odvolacím soudem bylo učiněno nesprávně, dospěl Nejvyšší soud k závěru o přípustnosti dovolání ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c) a odst. 3 o.s.ř., které v důsledku uvedeného bylo také shledáno důvodným.

Dovolací soud je při přezkoumávání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněným dovolacím důvodem (§ 242 odst. 3 o. s. ř.). Přitom vychází z toho, jak jej dovolatel obsahově vymezil (§ 41 odst. 2 o. s. ř.) – v daném případě důvody podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř. (vady

řízení), § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. (nesprávné právní posouzení věci) a § 241a odst. 3 o. s. ř. (skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování).

Je-li dovolání přípustné, jako je tomu v posuzovaném případě, dovolací soud přihlédne k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, i kdyby nebyly v dovolání uplatněny.

Za jinou vadu lze pak označit i nedostatky odůvodnění písemného vyhotovení rozsudku. Takovou vadou podle přesvědčení Nejvyššího soudu trpí i rozsudek okresního soudu.

Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 25. listopadu 2004, sp. zn. 26 Cdo 1472/2003 (in www.nsoud.cz), judikoval, že jestliže soud provedl celou řadu důkazů, aniž by v odůvodnění rozsudku ohledně každého z důkazních prostředků zvláště uvedl, co z něj zjistil, učinil tzv. souhrnné skutkové zjištění, které činí rozsudek nepřezkoumatelným. Za jinou vadu řízení je i to, že odvolací soud rozhodl o věci v rozporu se zásadou vyjádřenou v ustanovení § 213 odst. 1 o.s.ř. Podle tohoto ustanovení odvolací soud není vázán skutkovým stavem, jak jej zjistil soud prvního stupně. To má umožnit odvolacímu soudu, aby na základě doplněného dokazování (srov. § 213 odst. 2 o.s.ř.) mohl dojít k vlastnímu zjištění skutkového stavu, které bude odlišné od skutkového zjištění, které učinil soud prvního stupně. Přitom však musí odvolací soud dbát zásady, že nemá soud prvního stupně nahrazovat a zbavovat účastníka možnosti domáhat se přezkoumání skutkových a právních závěrů. Proto tam, kde je rozhodnutí soudu prvního stupně nepřezkoumatelné, neboť tento soud nerespektoval principy uvedené v ustanovení § 157 a 132 o.s.ř., nezbývá, než takové rozhodnutí v intencích ustanovení § 221 odst. 1 písm. c) o.s.ř. zrušit (shodně srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 24.2.1993, sp. zn. 2 Cdo 2/93, uveřejněný v Bulletinu Vrchního soudu v Praze č. 1, ročník 1993, pod číslem 19). Pokud tak odvolací soud neučiní a přijme rozhodnutí ve věci samé, pak zatíží řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu uveřejněný pod č. 40/2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, jakož i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. srpna 2000, sp. zn. 20 Cdo 1045/99, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 1, ročník 2001, pod číslem 14).

K takovému pochybení podle názoru Nejvyššího soudu došlo v posuzované věci, kdy okresní soud přistoupil k tzv. souhrnnému skutkovému zjištění, které zčásti představovalo (jinak občanským soudním řádem zapovězený) opis ze spisu (srov. § 157 odst. 2 o.s.ř.); odvolací soud pak nepostupoval správně, pokud toto zjevné pochybení soudu prvního stupně při svém rozhodování - způsobem shora judikatorně vyloženým - nezohlednil.

Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 6. srpna 2009, sp. zn. 30 Cdo 1721/2009 (in www.nsoud.cz), také vyložil, že jakkoliv nemůže být žádných pochyb o tom, že dítě má právo být slyšeno v každém řízení, které se ho dotýká (srov. čl. 12 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte publikované pod č. [104/1991](#) Sb. a § 31 odst. 3 zák. o rod.), neznamená to ještě, že dítě musí být bezpodmínečně v každém takovém řízení slyšeno, zejména v procesní situaci, kdy již pro absenci jiných právně významných skutečností by takový postup či další dokazování bylo zjevně nadbytečné a neúčelné. Tak tomu může být např. v procesní situaci, kdy soud dospěje k závěru, že v jím posuzované věci podmínky pro zbavení rodičovské zodpovědnosti rodiče k nezletilému dítěti nejsou osvědčeny. Ovšem v procesní situaci opačného gardu povaha většinou vyžaduje znát u dítěte, které je již schopno s ohledem na stupeň svého vývoje vytvořit si vlastní názor a posoudit dosah opatření jeho se týkajících, jeho vlastní názor k předmětné věci. V souzené věci se však soudy bez ohledu na uvedenou závadu, resp. s ohledem na cit. Úmluvou garantovaného práva dítěte být slyšeno v daném řízení - vzhledem k věku nezletilé - spokojily s daným rozsahem v řízení provedených důkazů, aniž by znaly názor nezletilé k projednávané věci, a na podkladě navíc vadně učiněného souhrnného skutkového zjištění dospěly k závěru, že v tomto případě byly naplněny podmínky pro zbavení rodičovské zodpovědnosti otce k

nezletilé.

Napadený rozsudek odvolacího soudu je tedy nutno hodnotit jako nesprávný (§ 243b odst. 2 o. s. ř.); Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) jej proto ve vztahu k otci nezletilé zrušil. Protože důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i na rozhodnutí soudu prvního stupně, dovolací soud v uvedeném rozsahu zrušil i toto rozhodnutí a věc v tomto rozsahu vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. (243b odst. 2, 3 o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)